

Vetero Knina

www.farnoststaryknin.cz

říjen 2015

říjen v naší farnosti

Na začátku měsíce října slavíme v naší farnosti pouť - připomínáme si patrona našeho farního kostela sv. Františka Z Assisi. Chci nabídnout katechezi papeže Benedikta, kterou věnoval právě našemu světcí:

„Na svět přišlo slunce“. Těmito slovy naráží velký italský básník Dante Alighieri v Božské Komedii (*Ráj*, zpěv XI.) na Františkovo narození, ke kterému došlo koncem

roku 1181 nebo počátkem roku 1182 v Assisi. Patřil do bohaté rodiny, otec byl obchodníkem s látkami. František prožil bezstarostné dětství a mládí; byl nadšen rytířskými ideály té doby. Ve dvaceti letech se účastnil vojenské výpravy a byl zajat a uvězněn. Onemocněl a byl propuštěn. Po návratu do Assisi v něm započal pomalý proces duchovní konverze, který jej vedl k postupnému opouštění světského životního stylu, který dosud praktikoval.

Do této doby spadají slavné epizody setkání s malomocným, kterého František, poté co sestoupil s koně, pozdravil políbením pokoje, anebo oslovení z krucifixu v kostelíku svatého Damiána. Celkem třikrát mu z kříže Kristus řekl: „Jdi Františku, a oprav můj chátrající kostel“. Tato prostá událost sdělení Pánova slova, které uslyšel v kostele sv. Damiána, v sobě skrývá hlubokou symboliku. Svatý František byl povolán k bezprostřední opravě tohoto kostelíka, ale chátrající stav této budovy je symbolem dramatické a zneklidňující situace samotné církve té doby a její povrchní víry, která neformuje a netransformuje život, málo horlivého kléru a chladnoucí lásky; vnitřní destrukce církve a rozpadu její jednoty souvisejícího se vznikem bludařských hnutí. Nicméně, ve středu této chátrající církve je Ukřižovaný a promlouvá, volá k obnově, volá Františka k manuální práci, aby opravil tento konkrétní kostel sv. Damiána. Je to symbol hlubšího povolání k obnově samotné Kristovy církve, k radikálnosti její víry a jejího nadšení láskou ke Kristu. Tato událost, která se stala pravděpodobně roku 1205, připomíná jinou podobnou událost, ke které došlo roku 1207, totiž sen papeže Inocence III. Ten spatřil ve snu, že bazilika sv. Jana na Lateránu, „matka všech chrámů“ se hroutí, ale jeden nepatrný a bezvýznamný řeholník nastaví svoje záda, aby chrám nespádl. Za pozornost stojí, že to není papež, který poskytne pomoc chrámu, aby se nezhroutil, ale nepatrný a bezvýznamný řeholník, kterého papež rozpozná ve Františkovi, jenž ho přijde navštívit. Inocenc III. byl mocný papež s velkou teologickou kulturou, který měl také značnou politickou moc, ale přesto to nebyl on, kdo obnovil církev, ale nepatrný a bezvýznamný řeholník povoláný Bohem – sv. František. Z druhé strany je však důležité zmínit, že svatý František neobnovuje církev bez papeže nebo proti němu, ale jedině ve společenství s ním. Tyto dvě skutečnosti patří k sobě: Petrův nástupce, biskupové, církev založená na apoštolské posloupnosti a nové charisma, které Duch svatý v té době vytváří na obnovu církve. Opravdová obnova pak společně roste.

Vraťme se k životu sv. Františka. Poněvadž mu jeho otec Bernardone vyčítal přílišnou štědrost vůči chudým, František před biskupem z Assisi symbolickým gestem svlékl svůj šat, čímž chtěl dát najevo, že se zříká dědictví po otci. František stejně jako v okamžiku stvoření nemá nic, jenom život, který mu daroval Bůh, do jehož rukou se odevzdává. Žil potom jako poustevník až do roku 1208, kdy došlo k další zásadní události ve vývoji jeho konverze. Při poslechu úryvku z Matoušova evangelia, v němž Ježíš promlouvá k apoštolům, které posílá na misii, František pocítí povolání žít v chudobě a věnovat se kázání. Přidají se k němu další druhové a roku 1209 se vydává do Říma, aby podřídil papeži Inocencovi III. plán nové formy křesťanského života. Tento velký papež, osvícen Pánem, jej otcovsky přijal a vytušil božský původ hnutí, které František podnítil. Prostáček z Assisi pochopil, že každé charisma darované Duchem svatým je třeba dát do služeb Kristova Těla, kterým je církev. Proto vždycky jednal v plném společenství s církevní autoritou. V životě svatých neexistuje totiž rozpor mezi prorockým charismatem a charismatem vlády, a pokud nějaké napětí vznikne, dovedou trpělivě vyčkat času Ducha svatého.

Někteří historici devatenáctého a minulého století se vskutku snažili vybudovat v pozadí tradičního Františka takzvaného historického Františka, stejně jako existuje snaha vytvářet v pozadí evangelního Ježíše takzvaného historického Ježíše. Onen historický František prý nebyl mužem církve, ale mužem bezprostředně spojeným s Kristem, mužem, který chtěl vytvořit obnovu Božího lidu bez kanonických forem a bez hierarchie. Je pravdou, že svatý František měl skutečně bezprostřední vztah s Ježíšem a s Božím slovem, které chtěl následovat *sine glossa*, tedy tak jak stojí v celého jeho radikalitě a pravdě. Je také pravdou, že zpočátku neměl v úmyslu zakládat řád s jeho nezbytnou kanonickou formou, ale jednoduše chtěl Božím slovem a Pánovou přítomností obnovit Boží lid, znovu jej svolat, aby naslouchal slovu a doslovně poslouchal Krista.

Kromě toho věděl, že Kristus není nikdy „můj“, ale vždycky „náš“, že Krista nemohu mít „já“, že nemohu rekonstruovat jeho vůli a jeho učení proti církvi, nýbrž že jediné ve společenství církve vybudované na apoštolské posloupnosti se obnovuje také poslušnost Božímu slovu.

Je také pravdou, že neměl v úmyslu zakládat nový řád, ale pouze obnovit Boží lid pro Pána, který přijde. Skrze utrpení a bolest pochopil, že všechno musí mít svůj řád a že také právo církve je nezbytné, aby obnova dostala formu a tak se skutečně celým srdcem zařadila do církevního společenství s papežem a biskupy. Věděl vždy, že středem církve je eucharistie, kde se zpřítomňuje Kristovo Tělo a Jeho Krev. Prostřednictvím kněžství a eucharistie existuje církev. Tam kde kněžství, Kristus a společenství církve jdou spolu, jediné tam také přebývá slovo Boží. Pravý historický František je Františkem církve a právě takto oslovuje také nevěřící a věřící jiných vyznání a náboženství.

František a jeho stále početnější bratři se usadili v Porziuncole neboli kostele Panny Marie Andělské, výsostně posvátném místě františkánské spirituality. Také Klára, mladá žena z Assisi ze vznešené rodiny vstoupila do Františkovy školy. Vznikl tak druhý františkánský řád, klarisky, další zkušenost, která přinesla významné plody svatosti v církvi.

Také nástupce Inocence III., papež Honorius II. svou bulou *Cum dilecti* z roku 1218 podpořil jedinečný rozvoj prvních Bratří Menších, kteří šířili své poslání v různých zemích Evropy a dokonce i v Maroku. Roku 1219 obdržel František dovolení navštívit Egypt a promluvit s muslimským sultánem Melek-el-Kamelem, aby i tam hlásal Ježíšovo evangelium. Rád bych zdůraznil tuto epizodu z života sv. Františka, která je velice aktuální. V době, kdy probíhal střet křesťanstva s islámem, se František vyzbrojený pouze svou vírou a osobní mírností s úspěchem vydal na cestu dialogu.

Kroniky podávají, že byl muslimským sultánem laskavě a srdečně přijat. To je příklad, kterým by se i nyní měly inspirovat vztahy mezi křesťany a muslimy, tedy prosazovat dialog v pravdě, ve vzájemné úctě a vzájemném porozumění (srov. *Nostra Aetate*, 3). Roku 1220 František zřejmě navštívil Svatou zemi a zasadil tak semeno, které přineslo hojné plody. Jeho duchovní synové totiž učinili z míst, ve kterých žil Ježíš, přednostní pole svého misijního poslání. S vděčností dnes myslím na velké zásluhy františkánské Kustodie Svaté země.

Po návratu do Itálie František předal vedení řádu svému vikáři fra Petru Cattani a papež jmenoval kardinála Ugolina, budoucího papeže Řehoře IX., protektorem řádu, který se neustále rozrůstal. Zakladatel se cele věnoval kázání, které konal s velkým úspěchem, redigoval Řeholi, kterou později papež schválil. Roku 1224 v poustevně v La Verna František spatřil Ukřižovaného v podobě serafína a obdržel stigmata. Stal se tak jedno s ukřižovaným Kristem. Tento dar vyjadřuje jeho niterné ztotožnění s Pánem.

Smrt Františka – jeho *transitus* – nastala večer 3.října 1226 v Porzoincole. Poté co požehnal svých duchovním synům, zemřel, ležící na holé zemi. O dva roky později jej papež Řehoř IX. zapsal do seznamu svatých. Krátce nato byla zbudována k jeho cti v Assisi velká bazilika, která je dodnes cílem cest mnoha poutníků, kteří zde mohou uctít světcův hrob a těšit se z fresek, jimiž malíř Giotto velkolepě ilustroval Františkův život.

O Františkovi bylo řečeno, že je *alter Christus*. Byl opravdu živou ikonou Krista, byl nazýván také „Ježíšovým bratrem“. To byl vlastně jeho ideál: být jako Ježíš; kontemplovat Krista Evangelii, intenzivně jej milovat, napodobovat jeho ctnosti. Chtěl dát zásadní význam zejména vnitřní a vnější chudobě, kterou vštěpoval také svým duchovním synům.

První blahoslavenství z kázání na hoře – Blahoslavení chudí duchem, neboť jejich je království nebeské (*Mt 5,3*) – tak našlo oslnivou realizaci v životě a slovech svatého Františka. Vskutku, drazí přátelé, svatí jsou nejlepšími interprety Bible; vtělují do svého života Boží Slovo a činí je tak přitažlivějším, takže k nám reálně promlouvá. Svědectví Františka, který s naprostou oddaností a svobodou miloval chudobu, aby následoval Krista, je také pro nás pozváním, abychom pěstovali vnitřní chudobu a rostli v důvěře k Bohu a zároveň si osvojovali střízlivý životní styl a odstup od materiálních dober.

U Františka se láska ke Kristu zvláštním způsobem vyjadřovala v adoraci Nejsvětější svátosti. Ve *Františkánských pramenech* čteme dojemná slova: „Veškeré lidstvo se chvěje, celý vesmír se třese a nebe jásá, když je na oltáři v ruce kněze Kristus, Syn Boha živého. Jak nádherná laskavost! Pokorná vznešenost, že se Pán vesmíru, Bůh a Syn Boží, tak ponížil a kvůli naší spáse skryl pod obyčejnou formu chleba“ (František z Assisi, *Spisy*, Františkánské nakladatelství, Padova 2002, str. 401).

V tomto kněžské roce bych rád také připomněl doporučení, které dal František kněžím: „Když budou přistupovat ke slavení mše, ať jsou čisté a čistě s úctou konají pravou oběť nejsvětějšího Těla a Krve našeho Pána Ježíše Krista“ (František z Assisi, *Spisy*, 399). František vždycky projevoval velkou úctu kněžím a doporučoval chovat k nim úctu dokonce i v případě, že by toho byli osobně málo hodni. Důvodem tohoto hlubokého respektu je fakt, že obdrželi dar konsekrovat eucharistii. Drazí bratři v kněžské službě, nezapomínejme nikdy na toto učení: svatost eucharistie po nás žádá, abychom byli čisté a abychom důsledně žili spolu s tajemstvím, které slavíme.

Z lásky ke Kristu se rodí láska k lidem a také ke všemu Božímu stvoření. To je další charakteristický rys Františkovy spirituality: smysl univerzálního bratrství a lásky ke stvoření, který inspiroval slavnou *Píseň tvorstva*. I to je velmi aktuální poselství. Ve své nedávné encyklice *Caritas in veritate* jsem připomněl, že udržitelný je pouze rozvoj, který respektuje stvoření a neničí životní prostředí (srov. 48-52). A v Poselství k letošnímu Světovému dni míru jsem zdůraznil, že také budování trvalého míru se pojí s úctou ke stvoření. František nám připomíná, že ve stvoření se otevírá moudrost a laskavost Stvořitele. Přírodu pojímal právě jako řeč, ve které k nám mluví Bůh a kterou se realita stává průhlednou a my můžeme mluvit o Bohu a s Bohem.

Drazí přátelé, František byl velkým světcem a radostným člověkem. Jeho jednoduchost, jeho pokora, jeho víra, jeho láska ke Kristu, jeho dobrota ke každému muži a každé ženě jej činily radostným v každé situaci. Mezi svatostí a radostí totiž existuje vnitřní a nerozlučný vztah. Jeden francouzský spisovatel řekl, že ve světě existuje jen jediný smutek: že nejsme svatí, tj. že nejsme nablízku Bohu. Hledíme-li na svědectví svatého Františka, chápeme, že právě to je tajemství pravého štěstí: stát se svatými a být nablízku Bohu!

Kéž nám Panna Maria, něžně Františkem milovaná, vyprosí tento dar. Svěřme se jí slovy samotného Prostáčka z Assisi: „Svatá Panno Maria, není podobné mezi ženami, jež přišly na svět, jako jsi ty, dcero služebnice nejvyššího Krále a nebeského Otce, Matko nejsvětějšího Pána našeho Ježíše Krista, nevěsto Ducha svatého: oroduj za nás... u svého nejsvětějšího milovaného Syna, Pána a Učitele“ (František z Assisi, *Spisy*, 163).

(Převzato ze stránek Radia Vatican, Přeložil Milan Glaser)

Letošní pouť ke sv. Františku z Assisi ve Starém Kníně oslavíme:

v pátek 2. října v 18:00 hod s biskupským vikářem P. Michalem Němečkem,

v sobotu 3. října v 9:00 hod přivítáme ve farnosti pana velmistra P. Josefa Šedivého O.Cr.,

v neděli 4. října pak bude v 10:30 hod. slavná mše svatá, kterou bude doprovázet náš chrámový sbor. Zakončení poutě bude ve Velké Hraštici v neděli odpoledne v 15:00 hod. eucharistickou adorací.

Sobota bude putovní, kdy po mši svaté budou poutníci procházet s modlitbou a rozjímáním naší krajinou. Večerní sobota bude od 18:00 hod. patřit v našem chrámu koncertu písničkáře Jaroslava Hutky - Balady a jiné písně. Srdečně zveme!

Kompletní program poutě je přílohou zpravodaje.

V sobotu **17. října** v rámci Selských slavností bude slavena bohoslužba v čelínské kapli sv. Jana Nepomuckého v 11:30 hod. Tento den také myslíme na setkání věřících v Brně při Národním eucharistickém kongresu!

V neděli **18. října** je misijní neděle a zároveň slavíme posvěcení v Boroticích i ve Starém Kníně. Při mši svaté ve Starém Kníně v 10:30 hod. bude zpívat sbor sv. Jiří z Vraného nad Vltavou. Po mši bude následovat krátký koncert.

V neděli **25. října** je změna času. Po této neděli budou večerní bohoslužby v úterý, v pátek a v sobotu v 17:00 hod.

V měsíci říjnu také pamatujeme v modlitbách na kněze, kteří působili v naší farnosti nebo z naší farnosti vzešli a mají výročí úmrtí. Jsou to:

Bohuslav Koza - *1909 v Novém Kníně, + 1. 10. 1974 v Karlových Varech

Václav Vojtěch Hubinek - *1742 v Benešově, + 8. 10. 1790 v Boroticích (prvofarář)

Josef Malínský - *1913 v Nové Pace, + 14. 10. 1988 ve Starém Kníně

Karel Brabec - *1915 v Kníně, + 21. 10. 1982 v Praze (dělník, exclaustratus)

Josef Krause - *1759, + 26. 10. 1824 na Živohošti lokalista

Měsíc říjen je také zasvěcen Panně Marii růžencové. Děkuji všem, kteří se tuto modlitbu modlí. A povzbuzuji k rozjímání o životě našeho Pána Ježíše Krista s jeho matkou Pannou Marií.

Úmysly apoštolátu modlitby na měsíc říjen:

1. Aby bylo **vykořeněno obchodování s lidmi**, které je moderní podobou otroctví.
2. Za křesťanská společenství **na asijském kontinentě**, aby s misijním duchem ohlašovala evangelium těm, kdo na ně ještě čekají.
3. Za zodpovědné a poctivé křesťany, kteří budou v církvi **dobrymi hospodáři** duchovního i hmotného bohatství.

Vyprošuji požehnané podzimní dny a rád Vám žehnám

P.Josef Andrejčák O.Cr.

***Pouť k patronu farního
kostela ve Starém Kníně
sv. Františku z Assisi
v Roce zasvěceného života
2. - 4. října 2015***

Pátek 2. října

18,00 - litanie ke Všem svatým

*- mše svatá, hlavní celebrant **P. Mgr. Ing. Michal Němeček,***

biskupský vikář

- výstav Nejsvětější svátosti, adorace

Sobota 3. října

9,00 - ranní chvály

*9,15 - slavná mše sv. - hlavní celebrant **P. PharmDr. Mgr. Josef Šedivý O.Cr.,**
velmistr Řádu křížovníků s červenou hvězdou*

*Po skončení mše sv. (cca v 10 15) odchod na dvě poutní trasy doprovázené kněžími
Mgr. Ing. Janem Dlouhým a P. Ondřejem Salvetem.*

*Dále bude organizována trasa pro hůře pohyblivé s dopravou automobily. Trasy
vedou přírodou, cestou čtení ze života sv. Františka, rozjímání a též občerstvení.
Trasy končí na faře ve Starém Kníně. Putování se uskuteční za každého počasí.*

*18,00 - koncert písničkáře **Jaroslava Hutky**
Balady a jiné písně*

Neděle 4. října

9,40 - pobožnost sv. růžence

10,10 - křížová cesta

*10,30 - slavná poutní mše svatá - hlavní celebrant **P. Josef Andrejčák O.Cr.,**
staroknínský farář*

15,00 - kostel sv. Zikmunda ve Velké Hraštici - výstav Nejsvětější svátosti

***Všechny bohoslužby i koncert se konají v kostele sv. Františka z Assisi ve
Starém Kníně, pokud není uvedeno jinak.***

Římskokatolická
farnost Starý
Knín a Město
Nový Knín
pořádají

koncert v rámci pouti
ke sv. Františku

Jaroslav Hutka

„Balady a jiné písně“

Kostel sv. Františka
ve Starém Kníně

**Sobota 3. října
2015**

18.00 hodin

Vstupné 100,- Kč